

Forslagets § 11 giver Politiautoriteterne en alt for vidt rækkende Myndighed. Bestemmelsen om, at Politiet skal kunne nægte dette eller hint under visse givne Forudsætninger er absolut uheldig. Hvem kan vide, „hvad der kan bestrafes“, og der bør i hvert Fald i saadanne Tilfælde kunne findes en heldigere Domstol end Politiet. I øvrigt formene vi, at da Billard og Keglebane udgøre en Del af Beværternes Næringsvirksomhed, bør Borgerstabet give Ret til uden særlig Tilladelse at holde Billard og Keglebane, ligesom der ikke burde afkræves Beværterne nogen ekstra Skat for Afbenyttelsen af samme.

Hvad angaar Forslagets § 12, da ville den høje Regering og Rigsdag sikkert erkende, at der under Forenings- og Pensionatsvæsenets lovhjemlede Rettigheder er blevet drevet mangfoldige mindre anbefalelsesværdige Forretninger, hvis Indehavere ere ifaldne Straffe, som klart godtgøre slige Beværtningers Karakter. Lige saa vist er det, at Beværtning „for en fast Kreds af Gæster“ kun i de færreste Tilfælde vil svare til en saadan Bestemmelses Ordlyd og Tanke. Under Hensyn til, hvad „Centralforeningen af Beværtere i Danmark“ i saa Henseende tidligere har fremsført for den høje Regering og Rigsdag, andrage vi ærbødigst om, at det maa blive taget under den alvorligste Overvejelse, om der ikke maatte kunne findes en Form til Begrænsning af Pensionats- og Foreningsvæsenet. Vi anbefale paa det varmeste, at enhver, der bevræfter, skal løse et Beværterborgerstab og være ligestillet med Hensyn til Opfugt og Kontrol fra Politiets Side. Mangfoldige Gange sker det, at den egentlige Beværterstand faar Skyld for Foreningernes og Pensionaternes Udskejelser. Herpaa maa der paa en eller anden Maade kunne raades Bød.

Paa det mest indtrængende anmode vi om, at Beværterloven fastsætter en absolut ensartet Luftetid for alle Beværtere i samme Kommune (Forslagets § 15). Vi kunne ikke indse Retfærd i, at Luftetiden skal fastsættes efter Politiets Skøn om de enkelte Beværteres Kvalifikationer.

Med Hensyn til Forslagets § 16, da forekommer det os, at dette, at paalægge ekstra Betaling for at kunne udnytte den Virksomhed, hvorpaa Borgerstabet lyder, at være en Uretfærdighed, særlig nu, hvor alle andre lignende Skatter ere affastede. Men kan Lovgivningsmagten ikke gaa med til at lade Beværtere betale Skat af deres Indkomst i Lighed med andre Borgere, da andrage vi om at faa Stattefskalaen, særlig for de mindre Nærings Bedkommende, bethdelig nedsat, og især bede vi i saa Tilfælde om at faa Ordet i Paragraffen „kan“ forandret til „skal“.

Sluttelig andrage vi paa det indstændigste om en Ændring af Forslagets § 24. Her aabnes der for Bagerne en vid Mark til at drive Beværtning, medens Beværterne ere affkaarne fra at drive Bagernering. Vi foreslaa at give Paragraffen følgende Affattelse: Bagerne have Ret til at sælge Mælk til dem, der i Butikken fortære Brød eller Kager, dog ikke til siddende Gæster.

Sluttelig anmoder „Centralforeningen af Beværtere i Danmark“ om, at Autoriteternes Bevillingsmyndighed indskrænkes saa meget som muligt, ja helst undgaas, naar ikke andre Samfundsinteresser derved staa paa Spil. Og vi tro, at Sogneraadene paa Landet og Kommunalbestyrelserne i Købstæderne bør have noget mere Indflydelse paa Beværterforholdene, saakremt den nugældende Indskrænkning skal bibeholdes, end det ny Lovforslag tiltænter dem. For Landets Bedkommende vil Bestemmelsen om, at der kun maa stænkes for „rejsende“, fremelske Smugtroer og Klubber.

Af de anførte Grunde andrage vi ærbødigst den høje Regering og Rigsdag om goohedsfuldt at tage Hensyn til de Anter, som vi her have fremsført mod det i Lands-tinget den 6te Oktober f. A. fremsatte Forslag til en ny Beværterlov.

Bestyrelsen for „Centralforeningen af Beværtere i Danmark“, Kjøbenhavn,
den 16de Januar 1899.

Med Højsagtelse, ærbødigst

N. Andersen,
Formand,

Ville Kirkestræde 1.